

IVANŠČEK – ROŽNIK

Mesec junij je posvečen srcu Jezusovemu. V tem mesecu obhajamo praznik Sveto Rešnje Telo in kri, pri nas pravimo Telovo. Za mesec junij je lepo slovensko ime Rožnik. V Prekmurju pa temu pravimo Ivanšček, ker zacvetijo ivanjščice- velike marjetice.

Za mene je Srce Jezusovo morje milosti in neprecenljivega bogastva iz katerega črpam moč za premagovanje težav v življenju. Jezusovega srca si ne morem predstavljati brez Srca njegove matere Marije. Ti dve srca sta združeni v trpljenju, ljubezni in usmiljenju do sočloveka in sveta. Največjo ljubezen pa nam je Jezus izkazal s tem, da nam je zapustil sveto Evharistijo- sveto mašno daritev po rokah duhovnikov. Naj bo mesec vrtnic poseben, ker nas vedno in povsod spremlja ljubeča Božja roka. Tega se vedno bolj zavedam v svojem življenju.

Mir in dobro!

Marija Vnuk

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

Dragi verniki darujmo za svete maše (za svoje pokojne sorodnike, za zdravje v družini, za blagoslov pri delu, za srečen zakon, za uspeh v šoli, za starše, za prijatelje itd. IBAN SI56 [0201 0026 2266 432](https://www.banke.si/iban/020100262266432), s pripisom : mašni dar).

Iskrena hvala za vaš dar.

Hvala!

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

6

G
S
A
L
G
M
J
U
-
Z
P
C
N
J
-
Z
R
O
B
M
-
Z
P
C
N
J

Beseda tolažbe

BESEDA V PRAVEM TRENUTKU

Naslov mi da misliti. Ko se pojavim pred zelo trpečim bolnikom, ostanem brez besed. Kaj izreči nekemu, ko je diagnoza prerana smrt. Kaj izreči nekemu, ki trpi in mu ne moreš pomagati. Veljam za zelo zgovornega človeka, ampak ob takih trenutkih obmolknem. Molk je v takih trenutkih najmočnejša beseda. Stisk roke, biti poleg, dati vedeti da bolnik ni sam, je najlepša tolažba. Nikakor ne morem izreči besede v smislu: »saj bo,... Ali pa: vse bo v redu...« to so prazne besede, ki jih bolnik hitro začuti in ve, da niso iskrene. Molk je v takih primerih najbolj zgovoren in tolažilen. V takih primerih lahko tudi rečemo: »slišim tvojo bolečino«. Nikoli: »razumem te«. »Razumem te« lahko reče nekdo, ki je prehodil podobno pot, sicer pa podobnosti v doživljanju bolečine ni prav veliko. Slišim te, pomeni da si do trpeče osebe solidaren, čutiš empatijo in začutiš njegovo bolečino. Ob trpeči osebi, še posebno če je ta oseba verna, lahko tudi molimo. Molitev vedno tolaži in krepi.

Prava beseda v pravem trenutku je silno pomembna pri spontanah srečanjih s svojci ali pa z osebami, ki s seboj nosijo osebne stiske, nerešene odnose, ali pa so se znašli pred krizo in stisko ločitve, osebnega bankrota, izgubo bližnjega,... Ko v solzah izliva svojo težko bolečino. V teh trenutkih je najbolje da poslušamo. Mnogokrat v takih primerih sem osebo objel čez rame in tiho stal. Obljub ali prevzemanja odgovornosti ne moremo dati. Lahko pa damo oporo in tolažbo in to je tisto največ kar potrebujejo.

Za besedo v pravem trenutku vedno prosim svetega Duha. Sveti Duh nas razsvetljuje in uči. V vseh mojih javnih delovanjih in pojavljanjih sem se vedno priporočal svetemu Duhu. Besede kar same pridejo in so nekako vedno na pravem mestu. Tudi pri vsakodnevnih mašah in pridigah imam mnogokrat občutek, da mi nekdo besede polaga na jezik. V tem zelo uživam, ker je to poseben občutek notranje sreče. ➔

Junij
2021

Včasih se čudim samemu sebi, kje vse to pobiram in kmalu priznam, da je to delo od zgoraj. Prava besede v pravem trenutku je zelo pomembna. Je beseda, ki lahko nekoga reši ali pa pogubi.

To me tudi uči, da sem odgovoren za vsako izrečeno besedo. Vsaka beseda lahko gradi ali pa ruši. Mislim, da se moramo vedno prizadevati k graditvi dobrega in rušitvi slabega.

Martin Golob, žpk Grosuplje

EVHARISTIJA - HRANA ZA VEČNO ŽIVLJENJE (Osebna izpoved)

Morda bo prispevek nenavaden, a sem se odločila, da ga napišem iskreno. Zrasla sem v verni družini, štirje bratje in sestre, redno smo hodili k verouku in maši, stric je duhovnik; redno smo hodili tudi na srečanja enega izmed duhovnih gibanj. Ob prehodu na fakulteto sem sprejela osebno odločitev za vero, ne več "ker moram", ampak "ker želim". Sodelovala sem v mladinski skupini, vseč so mi bile akcije, dejavno krščanstvo in ekumenska srečanja. Raje sem manj govorila in več naredila. V življenju sem srečala marsikatero dobro, blago, verno, dejavno dušo, ki so mi bile zgled, mi pomagale naprej, mi dale zagona, da sem duhovno in stanovitno rasla. Do tu se sliši super, potem pa... Potem sem se pa zaljubila v ločenega moškega in moj "varni katoliški svet" se je zamajal. Kaj zdaj? Bog, zakaj se to dogaja ravno meni? Celó življenje si že predstavljam idilično cerkveno poroko z vernim, katoliškim fantom...potem pa se vse obrne na glavo. Po mučnih notranjih bojih, po mnogih vprašanjih brez odgovora, po raziskanih (ne)možnostih za razveljavitev zakona, sem se (sva se) odločila za poroko. To je zame pomenilo dvojno odločitev: dodatek k priimku 😊, hkrati pa nemožnost prejemanja evharistije (poročena sva samo civilno, cerkvena poroka ni možna). Od tega trenutka dalje se bolj zavedam, kaj evharistija pomeni. Šele ko ti nekaj ali nekdo manjka, se pričnemo zavedati, kaj nam daje. Včasih šele boleča praznina razkrije pravo vrednost samoumevnosti. In lahko povem, da sem zelo vesela molitve, ki se je začela uporabljati v času epidemije:

"Jezus, verjamem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. **Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš in prebivaš v mojem srcu.** Hvala Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to mistično združitev. **Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.**" Boga vedno znova prosim, naj pride v moje srce, čeprav ne more preko fizične evharistije. Prosim Ga, naj vedno prebiva pri meni, me krepi, mi pomaga, me blagoslavlja. Včasih se sprašujem, kaj bo z mojim večnim življenjem,...a upam, da Njegova logika in razmišljanje ne

deluje kot moja, in da 1+1 ni 2, ampak neskončna radost. Njegov večni objem!

Tanja Povšnar Vrečar

EVHARISTIJA, ZAKRAMENT BOŽJE LJUBEZNI DO LJUDI

»Evharistija je srce krščanskega življenja«, to so besede papeža Benedikta XVI. s katerimi je skušal poudariti pomembnost evharistije za življenje kristjana. Brez evharistije kristjan ne preživi. Tega so se že davnega leta 304. zavedali mučenci iz Abitene, ki so v času preganjanja cesarja Dioklecijana, darovali svoje življenje za Jezusa. Ob prijettu so izrekli slavne besede »Sine dominico non possumus« ali brez nedelje (brez Gospoda) ne moremo živeti. Evharistija je za kristjana temeljnega pomena, saj se v njej zgodi najvišja stopnja, Kristusove prisotnosti v svetu. Zato je zakrament evharistije, po dostojanstvu prvi med sedmimi zakramenti. Njihovo število je določil šele tridentinski koncil (od 1545 do 1563). Število sedem je število polnosti in predstavlja tudi celovitost človekovega življenja. Sedem zakramentov se tako dotika »vseh obdobj in vseh pomembnih trenutkov kristjanovega življenja« (KKC 1210) od rojstva pa vse do smrti. Celotno človekovo življenje je torej objeto v zakramentih, ki so na neki način vrhunec našega odnosa z Jezusom. Zakramenti so namreč poseben trenutek milosti, kjer pride do osebnega srečanja med Bogom in človekom. Do tega srečanja pride zaradi Božje ljubezni do človeka. Na poseben način se ta Božja ljubezen izrazi prav v evharistiji, ki je »ljubezen do konca« (Jn 13,1). Zato je, že prej omenjeni tridentinski koncil učil, da je evharistija zakrament Božje ljubezni do ljudi. V evharistiji se Kristus sreča s svojimi, ki so zbrani v Njegovem imenu in daje moči za življenje, za hojo za Njim. Evharistija se dogaja v »vmesnem času« med zadnjo večerjo (katere spomin je) in med nebeško gostijo ob koncu sveta. Kristus, ki je pod podobo kruha in vina živo navzoč, je hkrati tudi pričakovani. Ob koncu časov bo zopet prišel in dopolnil svoje kraljestvo. To izraža vzklik, ki ga molimo pri vsaki sveti maši: »Tvojo smrt oznanjamo Gospod in tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi.« Do tega drugega Kristusovega prihoda pa je evharistija privilegirani prostor srečanja z Gospodom. V evharistiji postajamo eno z Njim in se usposabljamó za ljubezen do Očeta in do bratov, kajti ljubezen do Boga se vedno izrazi v ljubezni do ljudi. Zato je evharistija vedno tudi poslanstvo. Duhovnikove besede ob koncu svete maše »Pojdite v miru« lahko »prevedemo« v »Pojdite, poslani ste.« Poslani v ta svet, da postanemo vir blagoslova, da napolnimo svet s Kristusom, da to kar smo se pri evharistiji učili - ljubiti (evharistija je šola ljubezni), sedaj živimo v svojem vsakdanu, v svojem okolju, med svojimi domači, prijatelji ... kajti, po tem nas bodo spoznali, da smo Njegovi učenci, da se ljubimo med seboj, kakor nas je On ljubil (Jn 13, 31-33.34-35).

p. Anton Borovnjak, kpl. Sv. Vid- Videm pri Ptujú